

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/1050/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712212326
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6712212326.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľa Y. C., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom F. N., F. XXX/XX, občana SR, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 41, Zvolen, IČO: 36856517, proti odporcovi Slovenská republika v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o zaplatenie 1.093,81 € s prísl., o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/140/2012-128 zo dňa 08. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 83,34 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa Ulianko & Partners, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 41, Zvolen, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1 093,81 € spolu s 8,75% úročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27. 07. 2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 747,05 € do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol: „Dňa 8.8.2012 podal žalobca na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny 1.093,81 € titulom náhrady škody spolu s príslušenstvom. Škoda mu vznikla v dôsledku začatia trestného stíhania a svoj nárok odvodzoval od uznesenia OR PZ, ÚJKP, oddelenia skráteneho vyšetrovania zo dňa 22.10.2009 sp. zn. ČVS:ORP-1240/1-OSV-ZV-2009, ktorým bolo rozhodnuté o začatí trestného stíhania žalobcu pre prečin ublíženia na zdraví spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodoval prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene a sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 3Pv 152/2010. Žalobca si v trestnom konaní zvolil obhajcu JUDr. Radoslava Ulianka, Advokátska kancelária Ulianko & Holčík, s.r.o. a to dňom 6.7.2011, ktorého splnomocnil na obhajobu v trestnej veci až do právoplatného skončenia. Na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen bolo na Okresnom súde vo Zvolene vedené trestné konanie pod sp. zn. 4T 4/2011 s tým, že rozsudkom tunajšieho súdu bol žalobca spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe oslobodený podľa § 285, písm. a/ Trestného poriadku, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok stal, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 8.3.2012 sp. zn. 2To 21/2012 bolo odvolanie okresného prokurátora proti rozhodnutiu prvostupňového súdu zamietnuté. Žalobca zaplatil obhajcovi odmenu za poskytovanie právnych služieb v sume 1.093,81 €, ktorá bola vypočítaná v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Keďže uvedené uznesenie o vznesení obvinenia považoval žalobca za nezákonné rozhodnutie a v priamej príčinnej súvislosti mu

vznikla škoda, pretože bol nútený poveriť svojou obhajobou advokáta, ktorému za poskytnuté právne služby zaplatil, domáhal sa s poukazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. okrem nároku z titulu náhrady škody vyplatenia aj úroku z omeškania po uplynutí doby na plnenie v zmysle žiadosti, ktorú adresoval príslušnému štátnemu orgánu a to Ministerstvu vnútra. Žiadosť bola adresovaná ako predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňom 23.5.2012.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 19.2.2013 tak, že zaviazal Slovenskú republiku, v zastúpení Ministerstvom vnútra na zaplatenie istiny spolu s príslušenstvom. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 31.1.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po preskúmaní odvolací súd uviedol, že pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie otázky pôsobnosti novely zákona č. 514/2003 Z.z. uskutočnenej zákonom č. 412/2012 okresným súdom tak táto odvolacia námietka žalovaného je dôvodná. Ďalej uviedol, že v danom prípade sa nejedná o tzv. pravú retroaktivitu tak ako to nesprávne ustálil okresný súd. Zákon č. 412/2012 Z.z. neobsahuje prechodné ustanovenia, preto aj v konaní začatom pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z. zo dňa 27.11.2012 účinného od 1.1.2013, ktorým bolo okrem iného novelizované aj ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. má súd v konaní pokračovať s tým orgánom, ktorý má v mene Slovenskej republiky v zmysle novelizovaného ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. konať. Úlohou okresného súdu v rámci ďalšieho konania bude správnou aplikáciou ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. určiť orgán konajúci v mene štátu v danom spore a ďalej uvedenému orgánu doručiť návrh na začatie konania a vyzvať ho, aby sa k tomuto návrhu vyjadril a v nadväznosti na to posúdiť opätovne nárok na náhradu škody uplatňovaný navrhovateľom v konaní.

V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici súd určil štátny orgán, ktorý má v mene štátu v danom spore konať, tomuto doručil návrh spolu s prílohami, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici a ďalej s ním konal. Zástupca Generálnej prokuratúry SR popieral tú skutočnosť, že by boli subjektom oprávneným za Slovenskú republiku v danej veci konať a túto zastupovať. Podľa nich takýmto subjektom je práve Ministerstvo spravodlivosti SR s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. Pokiaľ ide o účelnosť nákladov vynaložených na trovy obhajoby v trestnom konaní poukazovali na úkon zo 7.7.2001, kde sa nejednalo o účelne vynaložené trovy vzhľadom k tomu, že tu právny zástupca neučinil žiaden tak významný úkon, ktorý by smeroval ku kladnému výsledku konania, hoci bol prítomný na tomto pojednávaní a navrhol len toto pojednávanie odročiť. Z opatrnosti preto namietli tento úkon, avšak poukazovali na to, že nie sú orgánom oprávneným v mene Slovenskej republiky konať.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. f/ vyššie citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak nemožno príslušný orgán určiť podľa ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR.

V prvom rade súd si ustálil oprávnenie štátneho orgánu konať v mene Slovenskej republiky v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Jednak s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj na obranu, ktorú Generálna prokuratúra, s ktorou súd ďalej vo veci konal ako orgánom zastupujúcim Slovenskú republiku, teda so žalovaným. Tak ako už bolo vyššie konštatované v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z dôvodu novely zákona č. 514/2003 Z.z. zákonom č. 412/2012 Z.z. došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov konať za štát v konaní o náhradu škody. Účelom zákona č. 412/2012 Z.z. bolo podľa dôvodovej

správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona a podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní. Preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt v súlade s trestným poriadkom oprávnenie Ministerstva vnútra konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala zachovaná len pre prípad, že by prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu (§ 4 ods. 1, písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z.). V opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že Ministerstvo vnútra oprávnenie konať za štát nemá. V danej veci voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorá bola 22.3.2010 zamietnutá v konaní vedenom pred OP Zvolen sp. zn. 3Pv 152/2010. Následne vo veci bola podaná obžaloba na Okresný súd vo Zvolene, ktorý vec prejednal a rozhodol. Preto v danom prípade, keď prokurátor podanú sťažnosť obvineného (žalobcu) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým podľa názoru súdu oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1, písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale práve tým, že nevyužije svoju kompetenciu, nezruší trestné stíhanie obvineného, nezastaví, nepostúpi takúto vec, ale osvojí si závery nezákonného rozhodnutia príslušného PZ a na základe nich podá obžalobu. Z týchto dôvodov bol súd toho názoru, že orgánom oprávneným konať v mene SR je práve podľa písm. f/ Generálna prokuratúra. Pokiaľ sa táto bránila tým, že nastupuje prípad podľa ods. 2 a teda, že nie je možné určiť príslušný orgán a má konať v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, súd s týmto názorom sa nestotožnil práve pre vyššie uvedené a mal za to, že je v danej veci možné jednoznačne určiť orgán, ktorý je oprávnený SR zastupovať a konať v jej mene a tým je práve Generálna prokuratúra. Z tohto dôvodu na námietku žalovaného neprihliadol a ďalej vo veci so žalovaným konal.

Súd si v konaní pripojil a oboznámil sa so spisom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T 4/2011, z ktorého bolo zistené, že na tunajšom súde dňa 14.1.2011 bola podaná obžaloba prokurátorkou OP Zvolen, pretože žalobca dňa 17.7.2009 okolo 1.30 hod. v Obci Dobrá Niva na parkovisku pred pohostinstvom Caffé 4 po tom čo R. W. vyvolal drobný konflikt medzi ním a V. A. zareagoval na túto skutočnosť tým, že priskočil k nim, chytil R. W. zozadu za ramená a dosť veľkou silou ho odtiahol. Následkom tohto tento spadol na zem, pocítil veľkú bolesť v oblasti členku pravej nohy a následne, keď sa postavil pristúpil k nemu žalobca a dal mu tri zaucha, čím mu spôsobil zranenie a to fraktúru pravého členka, ktoré si vyžiadalo práceneschopnosť v trvaní 18 týždňov. Týmto sa mal dopustiť konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k tomu, aby inému úmyselne ublížil na zdraví a inému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Spáchal tým prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Zvolen vec prejednal, rozhodol dňa 6.12.2011 tak, že podľa § 285, písm. a/ Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod obžaloby pre skutok. Proti rozhodnutiu zhlásila Okresná prokuratúra Zvolen odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý dňa 8.3.2012 odvolanie okresného prokurátora zamietol. Následne z trestného spisu súd zistil, že v rámci trestného konania prevzal zastúpenie na základe plnomocenstva zo dňa 6.7.2011 Advokátska kancelária Ulianko & Holčík, s.r.o. Zvolen v zastúpení štatutárneho zástupcu a konateľa JUDr. Radoslava Ulianku. Z trestného spisu ďalej vyplýva, že uznesením zo dňa 22.10.2009 sp. zn. ČVS:ORP-1240/1-OSV-ZV-2009 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu Y. C. obvineného z prečinu výtržníctva a ublíženia na zdraví. Proti uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry zo Zvolena dňa 22.3.2010 uznesením 3Pv 152/10-4 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Ďalej sa súd zaoberal úkonmi, ktoré boli v konaní na Okresnom súde vo Zvolene vo veci vedenej pod sp. zn. 4T 4/2011 uskutočnené s tým, že dňa 7.7. bolo pojednávanie vo veci, dňa 23.8.2011 pojednávanie vo veci, 18.10.2011 bolo podanie advokátskej kancelárie spolu so znaleckým posudkom, dňa 6.12.2011 pojednávanie a 8.3.2012 na krajskom súde pojednávanie. Dňa 7.7.2011 samosudkyňa otvorila hlavné pojednávanie a oznámila vec, ktorá bude prejednávaná. Na to bolo vyhlásené opatrenie ohľadom zápisu hlavného pojednávania diktovaním predsedom senátu. Následne boli zisťované prítomnosť predvolaných a upovedomených. Po zistení prítomnosti súd bol oboznámený so žiadosťou obžalovaného o odročenie pojednávania z dôvodu prípravy obhajoby, z dôvodu kolízie

pojednávani. Následne sudkyňa vyniesla uznesenie a hlavné pojednávanie odročila. Zápisnica bola riadne podpísaná a ukončená.

Žalobca k žalobe doložil faktúru č. 12800125 vystavenú 18.5.2012 splatnú 1.6.2012 na sumu 1.093,81 €, kde je uvedená tarifná odmena a znalečné vrátane DPH. Originál bol predložený v rámci pojednávania dňa 6.11.2012. Taktiež bol doložený príjmový pokladničný doklad zo dňa 18.5.2012 a interný doklad z účtovníctva advokátskej kancelárie. Z oboch dokladov vyplýva, že finančná čiastka, ktorá je predmetom konania bola vyplatená 18.5.2012.

Žiadosťou zo dňa 23.5.2012 žalobca žiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Zasielané podľa poznámky bolo 24.5.2012. Odpoveď Ministerstva vnútra zo dňa 20.7.2012 bola doručená žalobcovi s tým, že žalovaný žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nevyhovel.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 vyššie citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ods. 2, veta prvá vyššie citovaného ustanovenia právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa ods. 3 tohto zákonného ustanovenia súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Keďže súd vyriešil otázku oprávnenosti konať v mene SR a ustálil, že týmto orgánom je Generálna prokuratúra zaoberal sa ďalšou námietkou vznesenou zo strany žalovaného a to neúčelnosťou trov, ktoré si v konaní žalobca uplatnil najmä s pojednávaním dňa 7.7.2011. Oboznámil sa s celým trestným spisom s tým, že tak ako boli trovy právneho zastúpenia vyčíslené a to príprava a prevzatie zastúpenia, pojednávania v dňoch 7.7.2011, 23.8.2011, 6.12.2011, na krajskom súde 8.3.2012 a podanie - písomné vyjadrenie spolu so znaleckým posudkom 18.10.2011 boli trovy, ktoré boli účelne vynaložené. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že dňa 7.7.2011 sa nepojednávalo a nejedná sa o účelne vynaložené trovy, nakoľko súd postupoval v súlade so zákonom, otvoril hlavné pojednávanie, oboznámil tak ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania účastníkov konania s prejednávanou vecou a následne po vykonaní týchto úkonov boli prijaté opatrenia a pojednávanie bolo odročené na dokladanie dôkazov zo strany právneho zástupcu v tom čase obžalovaného (v tomto konaní žalobcu). Súd nevidí v takomto postupe neúčelnosť vynaložených trov, nakoľko právny zástupca sa na tomto pojednávaní zúčastnil, prezentoval názor obžalovaného a na jeho podnet alebo z jeho podnetu následne bolo pojednávanie odročené. V celom konaní sa žalobca domáha priznania nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím, v dôsledku ktorého bol nútený obrátiť sa na advokáta za účelom poskytovania právnych služieb. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je

stanoviť v súlade s článkom 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takýmto rozhodnutím. U žalobcu bolo trestné konanie skončené oslobodením spod obžaloby v zmysle rozhodnutia tunajšieho súdu v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2To 21/2011. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. jednak tým, že stanovuje ako predpoklad na náhradu škody vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podmienky sú splnené iba vtedy ak je vydané rozhodnutie následne zrušené práve z dôvodu nezákonnosti a to príslušným orgánom. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia, t.j. jeho nezákonnosť zrejmy. Príslušným orgánom povolaným zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia v trestnom konaní pre jeho nezákonnosť, resp. oslobodiť obžalovaného spod obžaloby môže byť iba súd alebo orgán činný v trestnom konaní napr. okresná prokuratúra v prípade zrušenia nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. V danej veci bol žalobca tak ako je vyššie konštatované oslobodený spod obžaloby, to znamená, že nezákonné rozhodnutie vydané príslušníkmi PZ bolo zrušené v dôsledku čoho je možné konštatovať, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Pokiaľ ide o nárok, ktorý si tu žalobca uplatňoval s poukazom na znenie ustanovenia § 18 vyššie citovaného zákona uplatňoval si náhradu škody v dôsledku trov právneho zastúpenia tak ako boli vyčíslené a súdom prekontrolované. Jedná sa o trovy, ktoré vyplatil advokátskej kancelárii jednak za vyhotovený znalecký posudok, ako aj za trovy právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších zmien. Jednalo sa o tarifnú odmenu, ktorá bola správne vyčíslená. Vzhľadom k týmto skutočnostiam okrem úkonu dňa 7.7.2011 iné skutočnosti žalovaný nerozporoval. Okrem istiny žiadal žalobca priznať aj príslušenstvo pohľadávky a to úrok z omeškania v zákonom stanovenej maximálnej výške 8,75% od 27.7.2012. O úroku z omeškania súd rozhodoval s poukazom na ustanovenia § 517 ods. 1, veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Vládneho nariadenia č. 87/95 Z.z.. Výška úrokov z omeškania sporná medzi účastníkmi nebola. Žalovaný sa k úroku z omeškania nevyjadroval. Úrok z omeškania však súd priznal odo dňa nasledujúceho po dni kedy žalovaný odpovedal na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo vnútra odpovedalo dňa 20.7.2012 s tým, že prezenčná pečiatka vyplýva, že do dispozície sa to dostalo dňom 27.7.2012. Od uvedeného dňa teda žalobca vedel, že žalovaný odmietol poskytnúť plnenie a teda od uvedeného dátumu žalobca mal vedomosť o tom, že plniť žalovaný nebude a keďže ho vyzval dostal sa do omeškania a vznikol mu nárok aj na úrok z omeškania. Preto v tejto časti súd návrhu vyhovel a zaviazal žalovaného aj na zapltenie príslušenstva.

O trovách konania súd rozhodoval s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia vyčíslených v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z.. Jedná sa o úkony príprava a prevzatie zastúpenia dňa 15.5.2012, podanie žaloby na súd 6.8.2012, účasť na pojednávaníach 6.11.2012, 14.12.2012, 22.1.2013, 10.6.2014 a 8.7.2014. Ďalej sú to vyjadrenia k vyjadreniu Ministerstva vnútra SR 12.11.2012, vyjadrenie k odvolaniu 24.6.2013. Spolu sa jedná o deväť úkonov právnej pomoci, hodnota jedného úkonu 61,41 € vypočítaná z predmetu hodnoty sporu a režijný paušál v rokoch 2012 7,63 €, v roku 2013 7,81 € a v roku 2014 8,04 €. Nakoľko právny zástupca žalobcu je platcom DPH celkové trovy boli zvýšené o 20% DPH čím súd zaviazal žalovaného na úhradu trov vo výške 747,05 €.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa odporca odvolal a v odvolaní uviedol, že Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR podáva odvolanie voči rozsudku okresného súdu z toho dôvodu, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov sa za právne posúdenie veci považuje činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, podáva odvolanie z toho dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odporca v odvolaní okresnému súdu tiež vytkol, že pokiaľ v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „škoda mu (navrhovateľovi) vznikla v dôsledku

začatia trestného stíhania a svoj nárok odvodzoval od uznesenia OR PZ, ÚJKP, Oddelenie skráteného vyšetrovania zo dňa 22. 10. 2009 sp. zn. ČVS: ORP - 1240/1-OSV -ZV- 2009, ktorým bolo rozhodnuté o začatí trestného stíhania navrhovateľa pre prečin ublíženia na zdraví spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva“, tak z vyššie uvedeného je podľa odporcu nesporné, že okresný súd za titul pre nárok na náhradu škody ustálil uznesenie o začatí trestného stíhania navrhovateľa a vznesení obvinenia voči navrhovateľovi. Ak teda okresný súd priznal nárok na náhradu škody v prospech navrhovateľa titulom nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia nie je podľa odporcu zrejmé, ako potom mohol odvodzovať oprávnenie konať v mene štátu z nesprávneho úradného postupu prokuratúry, čo odôvodnil tým, že k „spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale práve tým, že nevyužije svoju kompetenciu, nezruší trestné stíhanie obvineného, nezastaví, nepostúpi takúto vec, ale osvojí si závery nezákonného rozhodnutia príslušného PZ a na základe nich podá obžalobu“. Vyššie uvedené závery okresného súdu podľa odporcu odporujú ustálenej judikatúre súdov a logike, pričom žiaden okresný súd, ktorý rozhoduje občianskoprávnu vec nie je oprávnený v súlade s ust. § 7 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte OSP) posudzovať zákonnosť, prípadne nezákonnosť postupov orgánov činných v trestnom konaní, lebo tým by bola okresnému súdu prejednávajúcemu občianskoprávnu vec zverená právomoc preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní a to aj v ukončených veciach. Okrem vyššie uvedenej námietky týkajúcej sa rozpornosti výkladu zákona v nadväznosti na titul na náhradu škody verus oprávnenie odporcu konať v mene štátu, poukázal odporca v odvolaní na ust. § 4 ods. 1 písm. m/ zák. č. 514/2003 Z. z., ktorého znenie Okresný súd Zvolen pri svojom rozhodovaní absolútne podľa odporcu opomenul aplikovať. Zdôraznil, že v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. m/ zák. č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu orgán príslušný podľa písm. a/ až l/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že je nesporné, že trestné konanie je oblasť verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Ďalej je nesporné, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal navrhovateľ na Ministerstve vnútra SR a že Ministerstvo vnútra SR začalo konať pri vybavovaní žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ako prvý. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. m/ zák. č. 514/2003 Z. z. mal aj napriek zmene platnej právnej úpravy konať Okresný súd Zvolen ďalej s Ministerstvom vnútra SR a nie s Generálnou prokuratúrou SR. Uviedol, že ak by sa Krajský súd v Banskej Bystrici nestotožnil s vyššie uvedeným právnym výkladom, potom považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že ak je titulom náhrady škody uplatnenej navrhovateľom práve nezákonné rozhodnutie, tak Generálna prokuratúra SR nemôže byť orgánom verejnej moci, ktorý by mal konať v mene Slovenskej republiky a to z toho dôvodu, že Generálna prokuratúra SR predmetné rozhodnutie nevydala. Uznesenie o vznesení obvinenia vydal poverený príslušník policajného zboru, takéto rozhodnutie je predbežne vykonateľné, t. j. má právne účinky voči obvinenému dňom jeho vydania, bez ohľadu na jeho doručenie obvinenému, prípadne bez ohľadu na to, ako v ďalšom konaní rozhodne o opravnom prostriedku prokurátor. Základnými zákonnými podmienkami pre priznanie nároku na náhradu škody sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Otázke príčinnej súvislosti sa už nespočetne veľa krát venovala judikatúra NS SR, v zmysle ktorej, „v postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu“. Ak sa teda v dôsledku ustálenej judikatúry za titul nároku na náhradu škody pri nezákonnom rozhodnutí v trestnom konaní má považovať uznesenie o vznesení obvinenia, potom podľa odporcu len a výlučne toto rozhodnutie je primárnou a priamou príčinou, v dôsledku ktorej začína vznikať škoda poškodenej osobe. Pri ustálení si titulu pre nárok na náhradu škody v rozsahu nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) je potom potrebné skúmať, ktorý orgán je oprávnený konať v mene štátu. V súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. V danom prípade však škodu nespôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, ale spôsobil ju poverený policajt. Keďže v dôsledku poslednej novely uskutočnenej zák. č. 514/2003 Z. z. nie je oprávnené konať v mene Slovenskej republiky Ministerstvo

vnútra SR, avšak ani Generálna prokuratúra SR, je nutné podľa odporcu pristúpiť k aplikácii ust. § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., to je ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti odporca navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 08.07.2014 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie. V prípade, ak by Krajský súd v Banskej Bystrici napriek argumentácii uvedenej v odvolaní odporcu potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/140/2012-128 zo dňa 08.07.2014, odporca v odvolaní uviedol, že žiada aby odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku skutočnosť, že dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, keď za otázku zásadného významu považuje odporca otázku, či v prípade nároku na náhradu škody, ktorá vznikla titulom nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, je v mene Slovenskej republiky oprávnená konať Generálna prokuratúra SR.

K obsahu odvolania odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ a vo vyjadrení uviedol, že pokiaľ odporca svoje odvolanie odôvodňuje ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP a v odvolaní v okrem iného tvrdí, že Okresný súd Zvolen sa ako súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s otázkou preukázania príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a v nadväznosti na to, že nesprávne označil pasívne vecne legitimovaný orgán, tak podľa názoru navrhovateľa odvolanie odporcu je nedôvodné. Zdôraznil, že za nezákonné rozhodnutie naďalej považuje uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, Oddelenie skráteneho vyšetrovania zo dňa 22.10.2009, sp. zn. ČVS:ORP-1240/1-OSV-ZV-2009, ktorým policajť podľa ust. § 206 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok v znení neskorších predpisov rozhodol o stíhaní osoby navrhovateľa ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v znení neskorších predpisov spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa ust. § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18. 08. 2010, z ktorého vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči konkrétnej osobe, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 01.07.2004 a rovnako podľa predtým platného zákona č. 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom do 30. júna 2004. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že podľa doterajšej judikatúry, zmysluplnej právnej úprave zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. V zmysle ustálenej judikatúry, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a vedené. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania voči konkrétnej osobe sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V uvedenej súvislosti navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že tieto závery prijaté judikatúrou súdov v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Ďalej navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 zo dňa 24.03.2011, z ktorého okrem iného vyplýva, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, nielen zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.), tak ako bolo judikované všeobecnými súdmi. Zdôraznil, že súčasná judikatúra ustálila názor, že zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie voči osobe, teda nič podľa navrhovateľa nemení na tom, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu, nakoľko rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Akékoľvek skončenie trestného konania odlišné od odsudzujúceho rozsudku zakladá nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bolo toto trestné konanie začaté voči konkrétnej fyzickej osobe. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V uvedenej súvislosti nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Podľa názoru navrhovateľa boli v danom prípade preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to a) nezákonné rozhodnutie, ktorým bolo uznesenie Okresného

riaditeľstva PZ Zvolen, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, Oddelenie skráteneho vyšetrovania zo dňa 22.10.2009, sp. zn. ČVS: ORP-1240/1-OSV-ZV-2009, ktorým policajť podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o stíhaní osoby navrhovateľa ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa ust. § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, b/ škoda, ktorá predstavuje finančné prostriedky, ktoré navrhovateľ nevyhnutne vynaložil na odmenu za poskytovanie právnych služieb, ako aj c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa ďalej uviedol, že pokiaľ odporca tvrdí, že vzhľadom na zmenu zákona č. 514/2003 Z. z. nie je pasívne legitimovaným v spore, tak ani s touto jeho argumentáciou nie je možné sa stotožniť. V právnom štáte je neprijateľná tzv. pravá retroaktivita a teda nemožno od subjektov práva očakávať, aby vopred poznali budúcu právnu úpravu a zároveň im nemožno niečo prikazovať alebo zakazovať späťne, keď už nemajú možnosť svoje konanie zmeniť tak, aby bolo v súlade so zákonom. Tak isto nemožno od subjektov práva požadovať, aby niesli zodpovednosť za absenciu prechodných ustanovení v súvislosti so zmenou zákona č. 514/2003 Z. z. V závere vyjadrenia k odvolaniu odporcu poukázal navrhovateľ na niektoré rozhodnutia súdov SR, ktorými chcel podporiť svoj právny názor uvedený vo vyjadrení k odvolaniu odporcu a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania v celkovej výške 83,34 eur.

Krajský súd ako súd odvolací, prejednal vec v rozsahu danom odvolaním odporcu podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Zo spisu odvolací súd zistil, že návrhom na začatie konania (žalobou) sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu: Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra SR, Pribinova 2, 812 72 Bratislava zaplatiť navrhovateľovi 1 093,81 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 093,81 € od 27. 07. 2012 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudkom č. k. 15C/140/2012-82 zo dňa 19. 02. 2013 Okresný súd Zvolen zaviazal odporcu - Slovenskú republiku SR zastúpenú Ministerstvom vnútra SR so sídlom Pribinova 2, Bratislava zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 093,81 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania od 27. 07. 2012 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu sa Ministerstvo vnútra odvolalo. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania Ministerstva vnútra SR uznesením č. k. 13Co/201/2013-103 zo dňa 31.01.2014 rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/140/2012-82 zo dňa 19.02.2013 podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a vec vrátil podľa ust. § 221 ods. 2 OSP okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení predmetného uznesenia sa krajský súd ako súd odvolací vysporiadal s otázkou pôsobnosti zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. zo dňa 27.11.2012 účinného od 01.01.2013, ktorým bolo novelizované aj ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedol, že v rámci ďalšieho konania bude úlohou okresného súdu správnou aplikáciou ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v novelizovanom znení určiť orgán konajúci v mene štátu v danom spore. Rozsudkom č. k. 15C/140/2012-128 zo dňa 08. 07. 2014 okresný súd rozhodol tak, že na zaplataenie žalovanej sumy s prísl. zaviazal Slovenskú republiku v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR t. j. za pasívne legitimovaný subjekt považoval Slovenskú republiku v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR v Bratislave, ktorá sa nestotožnila s uvedeným rozhodnutím okresného súdu a tak, ako bolo vyššie konštatované, podala proti nemu odvolanie, kde namietala, že okresný súd a) na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a b) vec nesprávne právne posúdil, keď za orgán, ktorý má v danej veci konať v mene štátu považoval Generálnu prokuratúru SR.

Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok odporcu odvolací súd uvádza, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danej veci bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ, oddelenie skráteného vyšetrovania sp. zn. ČVS: ORP-1240/1-OSV-ZV-2009 zo dňa 22. 10. 2009 rozhodnuté o začatí trestného stíhania navrhovateľa z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením sp. zn. 3Pv 152/10-4 zo dňa 22. 03. 2010 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Na podklade obžaloby podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry Zvolen bolo proti navrhovateľovi na Okresnom súde Zvolen vedené trestné konanie pod sp. zn. 4T 4/2011. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T 4/2011-187 zo dňa 06. 12. 2011 bol navrhovateľ podľa ust. § 285 písm. a) Trestného zákona spod obžaloby oslobodený, nakoľko súd mal za preukázané, že sa skutok, pre ktorý bol stíhaný nestal. Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na skutkové okolnosti daného prejednávaneho prípadu, Ministerstvo vnútra SR nie je v zmysle citovaného ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. orgánom, ktorý má v danej veci konať v mene SR. Pokiaľ odporca v odvolaní argumentuje tým, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prekovanie nároku na Ministerstvo vnútra SR a preto by v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. malo v mene štátu konať Ministerstvo vnútra SR, odvolací súd uvádza, že Ministerstvo vnútra SR nie je ani podľa ust. § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. orgánom, ktorý má v danej veci konať v mene štátu, pretože v uvedenom ustanovení sa uvádza: „vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý“. V danom prípade nebolo v konaní preukázané, že by navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na viacerých príslušných orgánoch a navyše v zmysle ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. nemožno uvažovať o tom, že by v danej veci boli viaceré orgány verejnej moci príslušné konať v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 3 ods. 1 cit. zákona a teda, že by si navrhovateľ v čase podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku mohol vybrať, na ktorý orgán podá žiadosť, tak ako to má na mysli ust. § 4 ods. 1 písm. m) citovaného zákona. V danej veci je správnym výkladom ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. príslušná konať v mene štátu Generálna prokuratúra SR a to v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z., preto neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka odporcu, že v danej veci by malo v mene štátu konať Ministerstvo spravodlivosti SR, tak ako to vyplýva z ust. § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z., kde sa uvádza, že „ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“.

V súvislosti s otázkou, či je Generálna prokuratúra SR v danom prípade orgánom konajúcim v mene štátu podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z., odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, kde NS SR uvádza: ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, tak orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zák. č. 412/2012 Z. z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihladne súd z úradnej povinnosti“.

Pokiaľ teda okresný súd za orgán, ktorý má v danej veci náhrady škody konať v mene štátu považoval Generálnu prokuratúru SR, tak v zmysle vyššie uvedeného výkladu ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. a rozhodnutia NS SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015 možno konštatovať, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny a že odvolacie námietky odporcu sú neopodstatnené.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil konštatujúc, že vzhľadom na právny záver NS SR vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, kde NS SR vyriešil otázku, ktorú odporca v závere odvolania vymedzil ako otázku zásadného právneho významu, odvolací súd o pripustení dovolania v zmysle ust. § 238 ods. 3 OSP nerozhodol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Trovy právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní predstavuje odmena za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu odporcu) vo výške 61,41 € priznaná podľa ust. § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, plus režijný paušál k uvedenému úkonu právnej služby vo výške 8,04 € a 20 % DPH vo výške 13,89 €; spolu trovy právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní predstavujú sumu 83,34 €.

O spôsobe náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd podľa ust. § 149 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné